

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. D.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 1. 2013, č. j. MV-143314-3/VS-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2016, č. j. 9 A 51/2013 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2012, č. j. VS-1691/53/2-2012 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o udělení státního občanství České republiky. Stěžovatel nesplnil podmínku § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státním občanství“), neboť se dopustil porušení povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Stěžovatel včas a řádně nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění (a zároveň nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné pro prominutí nesplnění této podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství).

I. Vymezení věci

[2] Stěžovatel uvedl, že na území České republiky (dále také „ČR“) žije více než 15 let, z toho téměř 10 let v režimu trvalého pobytu, 10 let žije v manželském svazku s občankou ČR, z něhož se narodily dvě děti, rovněž občané ČR. Za tuto dobu, vyjma nehrazení zdravotního pojištění (v roce 2004 a 2011) ve stanovených termínech v řádu několika tisíc korun (které řádně doplatil včetně penále ve výši pouhých 481 Kč), neporušil žádné právní předpisy.

[3] Podstatou sporu je posouzení, zda stěžovatel splnil podmínku pro přiznání státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a zda žalovaný splnění či nesplnění této podmínky řádně zhodnotil.

[4] Porušení uvedeného ustanovení spatřovaly správní orgány a městský soud v tom, že stěžovatel nehradil zálohy pojistného řádně a včas, příp. v některých obdobích úhrady neprováděl vůbec. Nedoplatky na pojistném měl ke dni 8. 3. 2004 ve výši 2 647 Kč, ke dni 8. 4. 2011 ve výši 2 160 Kč, ke dni 8. 1. 2012 ve výši 4 320 Kč, ke dni 10. 9. 2012 ve výši 2 160 Kč, za rok 2011 mu bylo vyměřeno penále ve výši 480, 52 Kč. Správní orgán I. stupně zároveň neprominul nesplnění této podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Zohlednil, že stěžovatel na území ČR žil téměř 14 let, měl tedy více než přiměřenou příležitost adekvátně se seznámit s rozsahem a obsahem svých práv a povinností vůči ČR a tyto povinnosti beze zbytku plnit. V daném případě se navíc nejednalo o porušení jednorázové, ale opakované, přičemž v plnění zákonem stanovených povinností stěžovateli nebránily žádné objektivní ani subjektivní důvody (omluvy byly vyhodnoceny jako nerelevantní).

[5] Soud zdůraznil, že stěžovatel neplnil zákonné povinnosti opakovaně v průběhu zejména let 2011 a 2012, tedy v letech bezprostředně předcházejících podání žádosti o udělení státního občanství, ačkoli je s ohledem na vyměření dlužného penále, jakož i vyjádření stěžovatele v dané věci (včetně jeho omluvy neplnění daných povinností ze dne 8. 10. 2012) zřejmé, že si této povinnosti byl vědom a v jejím plnění mu nebránily žádné objektivní skutečnosti (např. nemoc, přechodná těžká sociální situace atp.).

[6] Z výpisu pojistného VZP soud ověřil, že stěžovatel vzniklé dluhy sice dodatečně uhradil, ale vždy až po jejich vzniku jednorázovými většími částkami (dne 20. 4. 2011, 24. 1. 2012, 11. 9. 2012), přičemž poslední platbu dlužného pojistného, resp. penále, učinil až dne 24. 1. 2012, tedy v úzké časové souvislosti s žádostí o udělení státního občanství ze dne 3. 4. 2012. Přisvědčil žalovanému, že plnění veškerých povinností, jak je předpokládáno zákonem o státním občanství, je třeba sledovat a hodnotit komplexně za delší časové období (nelze tedy pouze zohlednit faktický stav ke dni podání žádosti), neboť pouze tak lze dostatečným způsobem posoudit skutečný (dlouhodobý) vztah žadatele k ČR a jejímu právnímu řádu.

[7] Porušování povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění bylo správně zhodnoceno za celé období let 2011 a 2012, a to z hlediska proporcionality nikoli jako každé jednotlivé porušení povinnosti, avšak v jejich souhrnu, jako porušování opakované, tedy dlouhodobé a závažné.

[8] Po žadateli o udělení státního občanství lze dle smyslu a účelu zákona o státním občanství požadovat, až na úplné výjimky dané § 11 odst. 4 tohoto zákona,

bezpodmínečné plnění veškerých zákonných povinností, pokud se nejedná (ve smyslu ustálené judikatury, na kterou stěžovatel odkazoval) o porušení marginální, či zcela jednorázová. O taková porušení se však s ohledem na opakování neplacení záloh a vzniku opakovaných nedoplatků v řádu tisíců korun, za něž bylo dokonce opakovaně vyměřeno penále (byť v řádově nižších částkách), zcela jistě nejednalo. Tvrzení stěžovatele, že se jedná o bagatelní, resp. marginální porušení právních předpisů, nemůže obstát, a proto ani ostatní okolnosti podstatné pro zhodnocení závažnosti porušení povinností, tj. jeho dosavadní integrace do společnosti, délka jeho trvalého pobytu, ani jeho rodinné zázemí, nepostačovaly doposavad k tomu, aby se stěžovatel dostatečně obeznámil a ztotožnil se svými povinnostmi vyplývajícími z právního řádu ČR a tyto řádně plnil.

[9] Správní orgány obou stupňů i soud rozhodují podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 25. 1. 2013.

[10] Soud dospěl k závěru, že se ze strany správních orgánů nejedná ani o libovůli, ani o překročení mezí správního uvážení, pokud po zhodnocení všech konkrétních okolností daného případu dospěly k závěru, že porušení povinností na poli veřejného zdravotního pojištění bylo takové intenzity, že zapříčinilo nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Napadené rozhodnutí je tedy zcela v souladu s ustálenou judikaturou (např. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 55/2007 – 77; ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 78 a ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005 – 51).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že přezkoumal nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů. Zcela převzal argumentaci žalovaného, aniž by řádně vypořádal žalobní námitky. Tyto proto zůstávají aktuální i v řízení před Nejvyšším správním soudem. Soud blíže nevysvětlil, proč dává před žalobními argumenty přednost právě argumentaci žalovaného.

[13] K namítané nepřezkoumatelnosti stěžovatel odkazuje na bohatou judikaturu Ústavního soudu. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud tomu tak není, je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces Za situace, kdy soud zcela pomíjí jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotí věc způsobem, který nereflektuje skutečný stav věci; nereaguje na žalobní námitky a namísto toho odkazuje na závěry správního orgánu (ty samé závěry, které stěžovatel svou žalobou napadá), nelze mít výše nastíněné požadavky na formu odůvodnění soudních rozhodnutí za splněné.

[14] Městský soud pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. To samé ale platí také, pokud jde o užité opatření v podobě správního vyhoštění, tedy samotnou nutnost užití

tohoto opatření, což je námitka, která zůstala zcela bez odezvy. Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46, ze kterého cituje.

[15] Soud se nesprávně vypořádal také s námitkou porušení zásady zákazu libovůle, resp. legitimního očekávání stanovenou § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006 – 52, dle kterého je správní uvážení vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku ČR. Z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle). V této souvislosti je na místě poukázat i na Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (80) 2 týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena: objektivnost a nestrannost, rovnost a zákaz diskriminace, proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva a svobody a zájmy jiných osob a zejména princip legitimního očekávání).

[16] S tvrzením, že státní občanství je definováno jako trvalý svazek mezi fyzickou osobou a státem a trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací takové osoby ve společnosti, nelze než souhlasit. V projednávané věci je nepochybné, že stěžovatel je již do společnosti plně integrován. Na území ČR žije již více jak 13 let, mluví českým jazykem, má zde veškeré rodinné a sociální zázemí, všechny přátele. V žádném případě neplánuje návrat do země svého původu.

[17] Kromě § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství splnil veškeré podmínky pro udělení státního občanství a za českého občana se v podstatě fakticky již považuje. Českou republiku považuje za svůj domov. Neudělení státního občanství by proto mělo za následek rozpor mezi právním a skutkovým stavem.

[18] Stěžovatel trvá na své argumentaci napadající aplikaci správního uvážení v projednávané věci. Rozhodnutí správních orgánů musí korelovat se zásadou předvídatelnosti a vyloučení možné svévole. Městský soud pouze uvedl, že s ohledem na naplnění důvodu podle § 7 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona nebylo správní uvážení na místě. Stěžovatel je však přesvědčen o opaku, protože správní orgán měl možnost splnění této podmínky dle § 11 odst. 4 stejného zákona prominout.

[19] Na základě uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítá, že výčet podmínek pro udělení státního občanství stanovených § 7 zákona o státním občanství nelze považovat za taxativní. Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona stanoví, že Ministerstvo vnitra je povinno posoudit žádost o udělení státního občanství také z hlediska bezpečnosti státu. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že i v případě splnění všech zákonem stanovených podmínek, nemusí být žádosti o udělení státního občanství vyhověno, resp. že ani při splnění všech zákonných podmínek není na udělení státního občanství právní nárok.

Současně nelze učinit závěr, že naopak nesplnění zákonem stanovených podmínek má za následek nemožnost udělení státního občanství.

[21] Splnění nebo prominutí zákonem stanovených podmínek je pouze základním předpokladem pro možnost vyhovění žádosti o udělení státního občanství, po němž následuje fáze správního uvážení, při které je třeba každou žádost o udělení státního občanství individuálně, řádně a spolehlivě posoudit z více hledisek. Žalovaný dále popisuje provinění stěžovatele, zdůrazňuje jeho opakovanost, dodatečné splnění zákonných povinností zjevně krátce před podáním žádosti o udělení občanství. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 – 105, ve kterém soud uvedl, že smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, je vyloučit možnosti nabytí státního občanství žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy (zde upravující všeobecné zdravotní pojištění), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že takový cizinec v závažném porušování právních povinností bude pokračovat i jako občan České republiky. Je tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl.

[22] V uvedeném rozsudku také soud odmítá formalistický výklad, že § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství se vztahuje pouze na chování cizince v době podání žádosti, a nikoliv již na jeho předchozí působení na území České republiky, neboť takový výklad se příčí smyslu a účelu uvedené normy. Žalovaný připomíná, že na udělení státního občanství ČR není právní nárok, což opakovaně potvrdil i Ústavní soud.

[23] V projednávané věci správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovenými příslušnými právními předpisy. Bylo naopak učiněno v souladu s pravidly logického usuzování a v souladu s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[24] V replice k tomuto vyjádření stěžovatel uvádí, že vyjádření žalovaného nevyvrací argumentaci stěžovatele obsaženou v kasační stížnosti. Upozorňuje na jeho nesmyslný výklad, dle kterého žalovaný argumentuje nutností posoudit žádost žadatele o státní občanství z hlediska bezpečnosti státu. Ohrožení bezpečnosti státu je totiž nutno chápat restriktivně. Jinými slovy rozhodně nejde o ohrožení bezpečnosti státu tím, že cizinec po určitou dobu opomenul platit na veřejné zdravotní pojištění

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[26] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí

soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[27] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost jednak v tom, že městský soud přezkoumal nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů, bez dalšího převzal jejich argumentaci a dále v tom, že *„námitka napadající nutnost užití opatření v podobě správního vyhoštění zůstala zcela bez odezvy.“*

[28] Z obsahu žaloby soud ověřil, že stěžovatel namítal zejména to, že jeho manželka i děti jsou státními občany České republiky; že zde žije více než 15 let, z toho 10 let v režimu trvalého pobytu, tj. nejvyššího pobytového statusu. Do majoritní společnosti je plně integrován a kromě nehrazení zdravotního pojištění ve stanovených termínech v řádu několik tisíc korun, které navíc plně kompenzoval, žádné právní předpisy neporušil. Měl za to, že v jeho případě neexistuje žádné reálné riziko, že by v porušování zákonem stanovených povinností pokračoval. Další oblast námitek směřovala do úvahy správních orgánů, dle které je udělení státního občanství i přes splnění všech zákonem stanovených podmínek, věcí správního uvážení a do nedodržení pravidel, kterými se při správním uvážení správní orgány mají řídit. Své námitky stěžovatel podpořil odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[29] Soud neshledává rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným. Soud své závěry řádně odůvodnil a vypořádal veškeré v žalobě uplatněné námitky. Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, proč považoval žalobní námitky za nedůvodné, obdobně je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jaké právní závěry soud vyvodil ze skutkových zjištění a jak tato skutková zjištění hodnotil. Tvrzení, že se soud bez dalšího ztotožnil se závěry žalovaného, nemá v odůvodnění napadeného rozhodnutí oporu.

[30] Údajně nevypořádaná námitka související s užitím správního vyhoštění nebyla v žalobě uplatněna a s projednávanou věcí, ve které jde o neudělení státního občanství, ani žádným způsobem nesouvisí. Tato část kasační argumentace byla s největší pravděpodobností převzata z jiné věci. Soud posoudil také odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů a jejich namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Stěžovatelovy námitky jsou obecné a v určitém ohledu i vzájemně rozporné. Na jedné straně totiž tvrdí, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná (tj. postrádají argumentaci), na straně druhé vytýká městskému soudu, že bez dalšího tuto „chybějící argumentaci“ převzal.

[31] Námitky napadající věcné posouzení nejsou důvodné. Judikatura správních soudů ve věci udělování státního občanství prodělala určitý vývoj, a to zejména ve prospěch žadatelů o získání státního občanství, přesto žádné rozhodnutí nestanovilo, že by žadatel měl na udělení státního občanství nárok, byť by podmínky stanovené v § 7 zákona o státním občanství splnil. Splnění zákonem stanovených podmínek nebo jejich prominutí nemá za následek vznik právního nároku na udělení státního občanství, ale je naopak pouze základním předpokladem k jeho udělení.

[32] S ohledem na skutečnost, že v projednávané věci je zcela nesporné, že stěžovatel splnil podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) až d) uvedeného zákona, nesplnil však

podmínku stanovenou v písm. e) uvedeného ustanovení, je naprosto nadbytečné zabývat se námitkami napadajícími úvahy, resp. správní uvážení v případě neudělení státního občanství při splnění všech zákonem stanovených podmínek.

[33] Podstatnou pro posouzení věci je zejména otázka, zda stěžovatelovo porušení předpisu o všeobecném zdravotním pojištění bylo či nebylo zanedbatelné, resp. zda nesplnění této podmínky mělo být stěžovateli po právu prominuto.

[34] Zákon o státním občanství účinný v rozhodně době v § 7 odst. 1 písm. e) výslovně stanovil, že jednou z podmínek pro udělení státního občanství je, že žadatel plnil povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

[35] Byť stěžovatel obecně argumentuje porušením zásady přiměřenosti a legitimního očekávání, údajnou libovůlí správní orgánů, nutností vyloučit svévoli a zajistit předvídatelnost, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, na základě čeho stěžovatel konkrétně dospívá k závěru, že tyto zásady byly v dané věci porušeny.

[36] Správní orgány v dané věci zjistily skutkový stav věci, který nebyl stěžovatelem zpochybněn, a na jeho základě dospěly k příslušným právním závěrům. Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu a argumentace stěžovatele nezjistil nic, co by dokládalo, že stěžovatel mohl mít legitimní očekávání v tom směru, že jeho žádosti o udělení státního občanství bude žalovaným vyhověno.

[37] Se stěžovatelem lze souhlasit, že požadavek plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu nelze absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 87).

[38] K takovému postupu však v projednávané věci nedošlo. Správní orgány i městský soud správně zdůraznily, že stěžovatel dlužil na zdravotním pojištění opakovaně (prosinec 2003 - březen 2004, leden - březen 2011, duben - červenec 2011, červenec – srpen 2012). Svůj poslední dluh uhradil cca 3 měsíce před podáním žádosti o udělení státního občanství. Nejednalo se tedy ani o ojedinělé porušení zákona, ani o dávnou minulost. Soud se ztotožňuje s úvahou městského soudu, že splnění zákonem stanovených podmínek je nutno hodnotit v širším časovém kontextu, než jen v okamžiku předložení žádosti o udělení státního občanství.

[39] Prvořadou povinností osoby, která se uchází o státní občanství, je náležitý respekt k právnímu řádu hostitelského státu a plnění povinností z něho vyplývajících. Veřejné zdravotní pojištění v České republice je založeno na solidárním systému, který je průběžně financován a pochybení při úhradě pojistného tento systém ohrožuje. Včasné a řádné odvádění pojistného ze strany povinných subjektů je jedním ze základních předpokladů nezbytných pro řádné fungování tohoto systému.

[40] Stěžovatel platby na zdravotní pojištění nehradil, případně s nimi byl v prodlení, a to opakovaně. Neuvedl, že by mu v plnění těchto povinností bránily jakékoliv objektivní okolnosti a byly proto dány důvody zvláštního zřetele pro prominutí takového jednání. Tvrzení, že tyto platby měla na starost jeho manželka, která však opomněla platby hradit, za důvody zvláštního zřetele považovat nelze. Byť intenzita porušení předpisů ze strany stěžovatele není natolik vysoká, že by stěžovatel slovy žalovaného představoval bezpečnostní riziko pro stát, soud považuje úvahu správních orgánů, která je vedla k neprominutí uvedené podmínky, za zcela logickou a pohybující se v mezích zákona.

[41] Obdobně není relevantní ani subjektivní přesvědčení stěžovatele, že se cítí být českým občanem, a proto je neudělením státního občanství založen rozpor mezi skutkovým a právním stavem. Subjektivní přesvědčení nemůže samo o sobě takový rozpor založit. Stěžovatel pobývá na území České republiky na základě nejvyššího pobytového statusu, tj. trvalého pobytu, udělenému v roce 2003 za účelem sloučení rodiny s manželkou, státní občankou České republiky. Tento status mu na území ČR umožňuje vést plnohodnotný rodinný, pracovní i sociální život. Žalovaný navíc v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že pro případné udělení státního občanství je nutné stěžovateli poskytnout určitý čas k tomu, aby prokázal, že do budoucna se vystříhá neplnění zákonných povinností.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[43] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu